

РЕШЕНИЕ

№ 3967

гр. София, 15.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 50 състав,
в публично заседание на 16.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Бойкинова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разгледа дело номер **11633** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалбата на А. П. Н., чрез адв. Д. Л., АК – В., срещу отказ за издаване на български акт за раждане, обективиран в писмо с рег. № ПРО22-ГР94-37-(1) от 21.11.2022 г., издаден от директора на Столичен дом за радостни обреди – Столична община.

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на оспорения отказ, като постановен в нарушение на материалния закон и процесуалните правила. Твърди се, че отказът противоречи на нормите на националното право и на Директивата 2004/38/ЕО от 29.04.2004 г. Твърди се, че налице била и допусната дискриминация по отношение на детето, поради еднополовата връзка на родителите му – нарушение на чл. 1 от Хартата на основните права. Сочи се, че при издаване на акта е било допуснато нарушение на чл. 45 от КМПЧ във вр. чл. 117 КМПЧ. Навежда се, че съставянето на акт за раждане, в който да бъдат отразени двамата родители от един пол, не противоречи на установения в Република България обществен ред и не е явно несъвместим с него. Изтъква се и нарушения допуснати от административния орган, произтичащи от погрешното прилагане на правото на ЕС, като се позовава на решение на СЕС по дело С-490/202 г. Моли се отказът обективиран в писмо рег. № ПРО22-ГР94-37-(1) от 21.11.2022 г. да бъде отменен и да бъде допуснато издаване на български акт за раждане на детето.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се представлява. В

представени писмени бележки с вх. № 18437/15.05.2023 г. се излагат подробни съображения за основателността на жалбата.

Ответникът – директорът на Столичен дом за радостни обреди-Столична община, не се явява и не се представлява.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не взема участие в производството.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

Административното производство е образувано във връзка с искане с вх. № РТР22-ГР94-2449 от 08.11.2022 г., подадено от А. П. Н. до район „Т.“ - Столична община за съставяне на български акт за раждане на детето Д. А. Н.. Заедно със заявлението е представен легализиран и заверен превод на български език извлечение от гражданския регистър на Б., Т.: 06256, стр. 143, секция 1-ва на удостоверение за раждане № 6050130/20/2021 г. на Д. А. Н..

Видно от приетия като доказателство акт за раждане от 25.07.2020 г на детето Д. А. Н., вписан в Т.: 06256, страница 143, на Гражданския регистър на Б., Секция 1-ва (л.19 от делото), като майки в него са посочени А. П. Н., българска гражданка, отбелязана като майка „А“ и А. И. А. Олая, испанска гражданка, отбелязана като майка „Б“ и двете лица от женски пол.

От данните, съдържащи се в удостоверението за раждане на детето, се установява, че вписаните като майка „А“ - А. П. Н. и майка „Б“ - А. И. А. Олая са сключили законен граждански брак на 09.10.2015 г. в [населено място], Испания.

Видно от писмо към РТР22-ГР94-2449/25.11.2022 г. на район „Т.“ искането на жалбоподателката с вх. № РТР22-ГР94-2449/ 08.11.2022 г. за съставяне акт за раждане е изпратено до Столичен дом за радостни обреди за произнасяне.

На 21.11.2022 г. е издаден оспорения в настоящото производство административен акт – писмо с вх. № ПРО22-ГР94-37-(1) издаден от директора на Столичен дом за радостни обреди – СО, с което е отказано съставянето на български акт за раждане на детето Д. А. Н., поради липса на достатъчно данни за произхода на детето по отношение на неговата биологична майка.

При така установените факти, настоящия съдебен състав, като извърши цялостна проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК, достигна до следните правни изводи:

Жалбата е подадена срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, от активно легитимирано лице, адресат на акта и в преклузивния за това срок, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспореният отказ е издаден от компетентен орган - директора на Столичен дом за радостни обреди на основание делегирани му със Заповед № СОА21-РД-1345/14.10.2021 г. правомощия от кмета на Столична община.

Актът е надлежно мотивиран от фактическа и правна страна, като отговаря по форма на общите правила по чл. 59, ал. 2 АПК. Като фактически основания за постановения отказ е послужило обстоятелството, че раждането на детето е регистрирано в чужбина и от представеното от Гражданския регистър на Б. удостоверението за раждане не може да се установи коя е биологичната майка на детето и съответно произхода на Д. А. Н.. Налице са ясни и конкретни мотиви и разпоредителна част, от които може да се

изведе волята на органа.

В хода на административното производство не са допуснати нарушения на процесуалните правила, които да са накърнили правото на защита на жалбоподателката или да са препятствали да я упражни в пълен обем.

Съгласно чл. 12 от Наредба № РД-02-20-9 от 21 май 2012 г. за функциониране на единната система за гражданска регистрация при регистриране на раждане, настъпило в чужбина, данните за името на титуляря, датата и мястото на раждане, полът и установеният произход се вписват в акта за раждане така, както са вписани в представения препис или в превода на български език на чуждия документ. В случая от представеното удостоверение за раждане не може да се установи произхода на детето, тъй като в него липсва такова отбелязване.

Съгласно разпоредбата на чл. 25, ал. 1, изр. първо от Конституцията български гражданин е всеки, на когото поне единият родител е български гражданин, или който е роден на територията на Република България, ако не придобива друго гражданство по произход. Условието и редът за придобиване, запазване и загубване на българското гражданство се определят със закон – чл. 25, ал. 6 Конституцията, а именно Законът за българското гражданство (ЗБГ). В Раздел I, чл. 8 ЗБГ е посочено, че български гражданин по произход е всеки, на когото поне единият родител е български гражданин. В случая при наличие на сключен брак, в който като родители са записани майка А и майка Б, за да бъде издадено удостоверение за раждане на детето Д. А. Н. от значение е произхода на детето и конкретно, че то е родено от българската гражданка А. Н.. Това е така, тъй като произходът от майката в българското законодателство се определя от чл. 60, ал. 1 и 2 от Семейния кодекс, според които разпоредби произходът от майката се определя от раждането, като майка на детето е жената, която го е родила, включително при асистирана репродукция. В процесния случай при наличието на вписани две майки в удостоверението за раждане от Гражданския регистър на Б., административния орган не е бил в състояние да прецени коя от двете жени е биологичната майка на детето. Без да е извършена тази преценка, не може се определи дали детето е български гражданин, което да даде основание за издаване на акт за раждането му и вписването му в регистрите за гражданско състояние.

Съдът с определение от 17.03.2023 г. е разпределил доказателствената тежест между страните, като изрично е указал на жалбоподателката, че не сочи доказателства, от които да е видно, че Д. А. Н. е родена от А. Н.. Въпреки дадената от съда възможност жалбоподателката не ангажира в настоящето производство доказателства в подкрепа на горното обстоятелство, поради което правилно административният орган е отказал издаването на удостоверение за раждане.

Във връзка с възражението на жалбоподателката, че съгласно решение по дело С-490/20, СЕС, с признаването на връзката на произход между детето и двете му майки, при упражняването на правата му по чл. 21 ДФЕС и свързаните с него актове на вторичното право, няма да се наруши националната идентичност и не би бил застрашен обществения ред на страната, следва да се отбележи, че преценката във връзка с произхода е от изключителната компетентност на всяка държава-членка на Съюза. Предвид постоянната практика на СЕС, потвърдена и в цитираното решение по дело С-490/20, определянето на условията за придобиване и загубване на гражданство съгласно международното право е от компетентността на всяка държава-членка, която компетентност следва да бъде упражнена при зачитане на

правото на Съюза. В § 52 от същото решение изрично е посочено, че съгласно действащото право на ЕС правилата за гражданското състояние (към които спадат правилата за брака и произхода), са от компетентността на държавите членки, а правото на Съюза не засяга тази компетентност и в този смисъл държавите членки са свободни или не в своето национално право да признаят брака между две лица от един и същ пол и качеството им на родители. В § 57 от решението на СЕС е прието, че няма задължение за държавата членка, на която е гражданин засегнатото дете, да предвиди в националното си право лица от един и същ пол да имат качеството на родители или да признае за цели, различни от упражняването на правата, които това дете черпи от правото на Съюза, връзката на произход между посочено дете и лицата, които са упоменати като негови родители в акта за раждане, съставен от властите на приемащата държава. В случая признаването или не на брака на А. П. Н. и И. А. не би било от съществено значение, ако се установи, че биологичната майка на детето е А. Н., тъй като това би било достатъчно основание за издаването на акт за раждане на детето.

По отношение на възражението от страна на жалбоподателката, че детето като гражданин на държава членка попада в приложното поле на чл. 21, § 1 ДФЕС, и обжалвания отказ препятствал правата му по чл. 4, § 3 от Директива 2004/38/ЕО на Европейския парламент и на Съвета, настоящият състав счита същото за неоснователно, тъй като посочените разпоредби не основават право да се претендира предоставянето на българско гражданство.

С издаването на оспореното писмо не са нарушени висшите интереси на детето, както и принципът за гарантиране най-добрия интерес на детето, установен с Конвенцията на ООН за правата на детето, който като понятие е дефиниран в § 1, т. 5 ДР на Закона за закрила на детето, тъй като неустановяването на произхода на детето е поради нежеланието на А. Н. да представи доказателства, от които да е видно коя е биологичната майка на детето.

Предвид установеното по делото, че в административната преписка няма данни, от които органът да е могъл да установи, че Д. А. Н. е родена от майка А. Н., по смисъла на посоченото приложимо право, за директора на Столичен дом на радостни обреди - Столична община не възниква задължение за съставяне на акт за раждане.

Изложеното дава основание на съда да приеме, че обжалваният акт е законосъобразен, поради което жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. П. Н. срещу отказ за издаване на български акт за раждане, обективизиран в писмо с рег. № ПРО22-ГР94-37-(1) от 21.11.2022 г. на директора на Столичен дом за радостни обреди – Столична община.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд касационно оспорване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия:

